

เรื่อง Covid 19

จัดทำโดย

นางสาวมาสนะ ลาสะ

บิสมิลลาฮิรรอฮมานิรรอฮีม.....อัสลามูออลัยกุมวารอฮมาตุลละฮีวาบารอกาตุฮ เรียนคณะกรรมการ และผู้มีเกียรติทุกท่าน ดิฉัน นางสาว มาสนะ ลาสะ อายุ 56 ปี ปัจจุบันทำงานอยู่ รพ กะพ้อ ประจำอยู่ฝ่ายทันตกรรม ครอบครัวมีอยู่กัน 5 คน สามี 1 คน มี ลูก 3 คนคะ ครอบครัวปลูกผักกินเองตามรอยพระบาทสมเด็จพระกาลที่ 9 ในตัวฉันชอบเป็นจิตอาสา ชอบช่วยเหลือคนอยู่เสมอ วันนี้จะมาเล่าเรื่อง โควิด 19 กำลังระบาด

อยู่มาวันหนึ่ง เวลา 08.20 น ขณะที่ฉันกำลังจัดห้องทันตกรรม เพื่อที่จะรับคนไข้ อยู่ๆก็มีเสียงจากน้องเคาน์เตอร์เข้ามาบอกว่า...กะนะๆ(สองครั้ง) มีเจ้าหน้าที่มาตามหากะนะอยู่หน้าห้องฟันเรา รอเจอกับกะนะ ฉันก็พูดว่าขอบใจจะ ฉันก็เดินออกไปดู ก็มีเจ้าหน้าที่ท่านหนึ่งกำลังรออยู่หน้าห้อง ซึ่งเจ้าหน้าที่ท่านนั้นเป็นเจ้าหน้าที่ที่ฉันเคารพมากที่สุด รักมากที่สุด เพราะเวลาตัวฉันมีปัญหาอะไรท่านไม่เคยทิ้งฉันเลยคอยให้คำปรึกษาอยู่เสมอ....

ท่านเอ่ยมาว่า “กะนะคะ พี่จะขอกะนะจากหมอ พี่จะให้กะนะ ลงไปช่วยงานที่คลินิกวัคซีนหน่อย คือจะให้กะนะ ลงพื้นที่กับทีมพวกเรา ไปประชาสัมพันธ์ ชักชวน และให้ความรู้แก่ชาวบ้านเพื่อให้เขาทุกคนได้รับวัคซีน เพราะตอนนี้โควิดกำลังระบาดมาก กลัวชาวบ้านจะได้รับอันตรายและตอนนี้ก็มีตัวยามาแล้ว แต่ไม่มีคนมาฉีด” (ท่านพูดจบ) ฉันก็เลยนึกในใจว่า ฉันจะทำได้รีเปลา่ ingsัตัวฉันเองก็พูดกับใครไม่เป็นเลย แต่เอาเถอะ...ฉันจะพยายามให้ได้ ฉันก็เลยพูดขึ้นมาว่า “ตกลงคะ” แต่ที่ต้องอนุญาตจากหมอก่อนนะคะ (ฉันพูดจบ) ท่านก็พูดมาว่าเดี๋ยวพี่จะไปขอหมอเอง ฉันก็ตอบไปว่า ค่ะพี่ ท่านแทนตัวเองว่าพี่ พี่ขอบใจกะนะมากนะ

เช้าวันแรกที่ฉันเข้าไปทำงานคลินิกวัคซีน ทุกคนน่ารักมาก เหมือนครอบครัวเดียวกัน อบอุ่น พี่ๆก็เรียกทุกคนมาประชุมทีมตอนเช้า ก็มีการวางแผนกันลงพื้นที่ แบ่งกลุ่มๆแยกกันไป ชักชวน ประชาสัมพันธ์ ให้ความรู้แก่ชาวบ้านในชุมชน เกี่ยวกับวัคซีนโควิด 19 คนที่เฝ้าคลินิกก็อยู่ที่คลินิก ส่วนคนที่ลงพื้นที่ก็ไปถึงสวนที่ถึงกับพวกเราด้วย พอไปถึงในชุมชน ต่างคนก็ต่างแยกกลุ่ม ขึ้นบ้านลงบ้าน ส่วนฉันเองก็ลงบ้านขึ้นบ้าน มีปฏิเสธบ้าง มียอมรับบ้าง เราอดทนเดินต่อ จนถึงบ้านหลังหนึ่ง..มีสามีภรรยาคนหนึ่ง สามีอายุ ประมาณ 60 ปี สวณ ภรรยาอายุ 56 ปี ทั้งคู่กำลังทำกล้วยฉาบอยู่หน้าบ้าน คนที่เป็นภรรยานั่งหันหลังอยู่ ส่วนสามีนางถือพายกำลังทอดกล้วยอยู่ ตอนนั้น ฉันเข้าไปทัก “อัสลามูออลัยกุม” คนที่เป็นภรรยาก็ตอบมาว่า วาออลัยกุมมุสสลาม ไม่ทันฉันจะนั่งก็ได้ยิน สามีของนางพูดว่า “ไม่ฉีดนะวัคซีน” ไปบ้านอื่นเถอะ ปฏิเสธ ณ ตอนนั้น ฉันเองก็ตกใจ ภรรยาพูดต่อไปว่า “อย่าพูดแบบนั้นซิมันไม่ดี” ภรรยาหันไปพูดกับสามีนาง ฉันเองก็พูดออกมา “อาเยาะไม่ได้บังคับนะ” ให้ไปฉีดวัคซีน วันนี้แค่มาให้ความรู้เพื่อป้องกันตัวเองจากโรคโควิดคะ เพราะตอนนี้โควิด กำลังระบาดมาก เป็นโรคที่ติดง่าย แค่เราไปสัมผัสก็ติดแล้วคะ วันนี้จะมาให้ความรู้และการป้องกันก่อน เพื่อวันหน้าอาเยาะมีการเปลี่ยนใจที่จะไปฉีดวัคซีนคะ (ฉันพูดจบ) อาเยาะ ก็ทำหน้าที่เฉยๆไม่พูดอะไร ฉันคิดว่าบ้านนี้อยู่ยาวนานไม่ได้ ฉันก็พูดว่าวันนี้ขอตัวก่อนนะคะ คนที่เป็นภรรยาก็ตอบมาว่า ชอบใจมากนะที่มาให้ความรู้ให้แก่พวกเรา ฉันก็ตอบไปว่าไม่เป็นไรคะ มี

อะไรก็ได้ นะคะ ยินดีเสมอค่ะ ออกจากบ้านหลังนั้นไป....เดินต่อไปเรื่อยๆ คุณาฬิกาที่มีมือตัวเอง พักเที่ยงแล้ว แต่ฉันคิดในใจว่ามาแล้วเราเดินต่อไปอีกสักนิดไม่กี่บ้านแล้วจะหมด ฉันก็เดินต่อไปจนถึงบ้านหลังหนึ่งแต่บ้านหลังนี้เห็นฉันเดินอยู่หน้าบ้านก็เรียกฉันให้เข้าบ้านเลย ดูว่านางจะดีใจ นางอายุประมาณ 30กว่าๆ ฉันเองก็เข้าไปทักนางก็พูดออกมาว่า “ดีใจที่เจอกับกะ” วันนี้ไม่กล้าออกจากบ้านเลย กลัวโรคโควิด โรคนี้ติดต่อยากแค่สัมผัสก็ติดแล้วอีกอย่างหนึ่ง ไม่อยากไปกัตัวที่โรงพัก เพราะที่นั่นมีคนป่วยโควิดเยอะน่ากลัว นางก็พูดอีกว่าจะไปฉีดวัคซีนโควิดต้องไปฉีดที่ไหนบางคะ (นางพูดจบ) ฉันก็เลยตกใจไม่ทันจะนั่ง น้องเคาพูดแบบไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับวัคซีนโควิด19 ฉันพูดไปว่า น้องเก่งจังเลยคะ ถ้าจะฉีดวัคซีนโควิดก็ไปได้เลยคะที่ รพ กะพ้ออาคารสี่สามคะ น้องก็ตอบมาว่าขอบคุณค่ะ ฉันก็ตอบไปว่าคะไม่เป็นไรคะ พอเสร็จจากบ้านนั้น เป็นช่วงเลิกงานพอดี

เช้าวันรุ่งขึ้น 2 สามีภรรยาที่เคยปฏิเสธฉีดวัคซีนวันนั้น พวกกันมาฉีดวัคซีนกันอย่างพร้อมใจ จากนั้นประชาชนในชุมชนก็เข้ามาใช้บริการฉีดวัคซีนที่อาคารสี่สามเรากันเยอะขึ้น มาเรื่อยๆจนพวกเรารับมือไม่ทันสุดท้าย.....ถ้าเราทำงานเป็นทีม คิดทำในสิ่งที่ดีๆ ทำในสิ่งที่ดีด้วยใจ สักวันหนึ่งเราก็จะได้สิ่งดีๆเหล่านั้นกลับมาขอบคุณค่ะ

